

derne ændre sig, ville komme til at lægge Noget til, dog endeligen ikke at sætte Beløbet for stort allerede nu. — Den høitærede Finantsminister gjorde fremdeles opmærksom paa, at man staaer i Begreb med ved dette og ved flere andre Forslag at foretage Nedsættelse i hvad vedkommende Klasse hidtil har havt. Det har jeg ingenlunde overseet, om jeg end maaskee ikke klart nok har udtalt, hvad jeg mener i denne Henseende. Men hvad jeg derom mener, det er, at vi ogsaa selv ere i Begreb med at blive svært nedsatte; at der er stor Forskjel imellem de Tider, under hvilke man nogle saa Nar tilbage kunde sættsætte Gagerne, og den Tilstand, hvori Fædrelandet nu befinder sig, den Udsgt, hvormed vi gaae Fremtiden imøde. Det er derfor en vitterlig Sag, at det nu vil være næsten umuligt at gjøre noget Forslag, hvori der ikke, idetmindste i nogen Maade, kom til at være taget dette Hensyn til Tid og Omstændigheder; men der kan altid være meget forskjellige Meninger om, hvorvidt der er taget tilstrækkeligt Hensyn dertil, og den nærmeste Fremtid vil maaskee bedst dømme i denne Sag, da vi ingenlunde endnu ere tilende med de Bausfælgigheder og Forvillinger, som, hvad de end forresten føre med sig, nødvendigtvis ville føre forøgede Udgifter med sig, baade først og sidst. — Den høitærede Finantsminister meente, at, naar jeg havde tydet hen til, at der tidligere var en stærk Tendents til Sparen, som nu ikke lod til at være saaledes tilstede, efterat Folket selv havde faaet Magt til at bevilge Udgifterne, saa skulde det være, fordi vi følte mere, at man havde ligesaa vel Kald til at give som til at nægte. Ja, det skal jeg slet ikke modsig; men jeg troer dog virkeligt, at, naar vi nu ikke see, at det, saaledes som tidligere, meget stærkt udraabtes, at vi skulle og maae spare, saa kommer det nærmest deraf, at endel Nar tilbage, paa den Tid, som jeg tillod mig at sigte til, da var Oppositionen for en stor Deel Intelligentsen her i Landet, og at det nu derimod let kan skee, at der dannede sig, inden vi ret vidste deraf, en ny Opposition, som ikke var af dem, der have Talent til enten at tale eller at skrive, men som bestod af de Mange, som hjemme i deres stille Kredss følte sig trykkede ved, at der

bliver bevilget mere end de ret vel kunne taale at skyde til. Og en saadan Opposition er i mine Tanker langt farligere end den anden, fordi den mærker man ikke ret til, førend det er for sildigt, fordi det kunde skee, at man kunde bevilge saa meget og saa længe, indtil man reent havde tabt Tilliden hos dem, der tilidsfuldt lagde det i vore Hænder at bestemme, hvorledes disse Bevillinger skulle være. — Den høitærede Minister meente, at det Hele, jeg foreslog at spare her, var en „ringe“ Sum; jeg erindrer ikke den høitærede Ministers Ord, men det var dog Meningen, og jeg troer, at han angav den til 1800 Rbd. Jeg skal tillade mig at bemærke, at, saavidt jeg kan regne det sammen, udgjør den Sum, der, ved at vælge den af mig valgte Udvei, vilde bespares, nok et Beløb af 5100 Rbd., og jeg skal derhos tillade mig at bemærke, at det er aarligt, og jeg skal fremdeles gjøre opmærksom paa, at, saavidt jeg forstaaer Pensionstoven, saa er der den Egenkab ved den, at, naar Embeds-Gagerne forøges med 5100 Rbd., saa forøges de eventuelle Pensioner med cirka 3000 Rbd.; det var altsaa 8000 Rbd. om Aaret. Dersom det nu var Noget, som det forlangtes, at det ærede Thing skulde skyde sammen, da skulde jeg vist ikke have besvaret dem med høirostet Tale om, at jeg gjorde min Pligt ved at stemme derimod. Thi der er noget ganske Andet, der allerede vilde være nok til at afholde mig fra, for mit Bedkommende, at deeltage deri; og, dersom Andre skulde have lyst til at deeltage deri, saa skulde jeg vist ikke fraraade dem det, men tvertimod i høi Grad opmuntre dem dertil. Men, da det falder mig paa Sinde, at det, vi her give, det give vi ikke af vort Eget, men af Andres, og det af Andres, der nu i en Række af Nar have længtes efter den Statsforfatning, vi have faaet, i den Tanke, at den skulde medføre Besparelser og Indskrænkninger og Lempelser i Skatterne, saa forekommer det mig, at det er nødvendigt idetmindste at minde mig selv om, at det er min Pligt at stemme derimod. Jeg siger: nødvendigt, at minde mig selv derom; thi intet af Thingets ærede Medlemmer vil være af den Mening, at jeg skulde have villet antyde, at en Anden ikke handler pligtsmæssigt ved ikke